

τήρ μου δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐδένα εἶχε νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην του. Νὰ μὴ ἀπαντήσῃ δὲ εἰς «εὐγενῆ κυρίαν» καὶ ἔτι μᾶλλον πριγκίπισσαν ἦτο τῶν ἀδυνάτων· ἀλλὰ καὶ δὲν εἰ-
 ξευρεν ὅμως πῶς νὰ ἀπαντήσῃ. Νὰ ἀπαν-
 τήσῃ ῥωσιστὶ, δὲν ἀπὸντα, διότι δὲν ἦτο
 ἠσκημένη εἰς τὴν ῥωσικὴν ὀρθογραφίαν,
 καὶ δὲν ἠθέλε νὰ ἐκτεθῇ· νὰ μὴ ἀπαντήσῃ
 δὲ ῥωσιστὶ τῇ ἐφαίνετο ἄτοπον.

Ἐχάρη δὲ ἰδοῦσά με ἐρχόμενον καὶ μ' εἶπε νὰ ὑπάγω παρειθὺς εἰς τῆς πριγκί-
 πιδος, καὶ νὰ ἐξηγήσω εἰς αὐτὴν διὰ ζώ-
 σης ὅτι ἡ μήτηρ μου ἦτο πάντοτε πρό-
 θυμος νὰ θανῇ ὠφέλιμος εἰς τὴν Αὐτῆς
 Ἐξοχότητα καὶ τὴν παρεκάλει νὰ ἔλθῃ
 νὰ τὴν ἴδῃ περὶ τὴν μίαν.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη καὶ ταχεῖα ἐκ-
 πλήρωσις τῶν μυχιαϊμάτων μου πόθων
 μὲ κατηύθυνε ἅμα καὶ με κατεφόδισε.
 Ἀλλ' ὅμως κατέστειλα τὴν ταραχὴν μου
 καὶ ἀνέβην εἰς τὸ δωμάτιόν μου νὰ φορέσω
 τὸν καινουργῆ λαιμοδέτην μου καὶ τὸ ἐν-
 δυμᾶ μου· διότι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐφόρου ἀ-
 κόμην κοντὸν φόρεμα καὶ μεγάλῃν τρα-
 χυλιάν, καὶ τοι ἤρχιζε νὰ μὴ μ' ἀρέσκῃ.

Δ'

Κατεχόμενος ὁλος ὑπὸ ταραχῆς ἀκου-
 σίου, εἰσῆλθον εἰς τὸ στενὸν καὶ ἀπερι-
 ποίητον πρόθυρον τῆς πτέρυγος. Γηραιὸς
 θεράπων πολὺς προσῆλθεν εἰς συνάντη-
 σίν μου. Τὸ ἡλικοαὲς πρόσωπόν του ἦτο
 χαλκόχρουν, οἱ στύγνοι ὀφθαλμοὶ του ἦσαν
 μικροὶ ὡς τοῦ χοιριδίου, οἱ κρόταφοι καὶ
 τὸ μέτωπον ἦσαν κατερυτιζόμενοι τόσον
 βαθέως, ὅσον οὐδέποτε εἶχον ἴδῃ.

Ἐκόμιζεν ἐντὸς πινακίου τὸν ἀπογεγυ-
 μνωμένον σκελετὸν ῥέγγας, καὶ διὰ τοῦ
 ποδὸς του ἐκλείδε τὴν θύραν τοῦ δωμα-
 τίου, ἣν εἶχεν ἀνοίξῃ ὀπισθὲν του.

Μὲ ἠρώτησε δὲ λακωνικῶς.

— Τί ἀγαπᾶτε;

— Εἶνε μέσα ἡ πριγκίπισσα Ζαδενίν;

— Βονιφάτιε! ἐφώνησεν ἀπὸ τῆς κλει-
 σθείσης θύρας γυναικεῖα φωνὴ ὑποτρέ-
 μουσα.

Ὁ γηραιὸς θεράπων ἐστρεψε τὰ νῶτα,
 καὶ ἀποθέσας κατὰ γῆς τὸ πινάκιόν του
 εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον. Ὅτε δὲ
 ἐστράφη, παρετήρησα τὸ ἐφθαρμένον τῆς
 στολῆς του, ἥτις εἶχεν ὀπίσω ἐν μόνον
 κομδίον χάλκινον μετὰ στέμματος, κοκ-
 κινωπὸν ὑπὸ τῆς σκωρίας.

— Ἐπῆγες ἔξω; ἐπανέλαβεν ἡ αὐτὴ γυ-
 ναικεῖα φωνή.

Ὁ θεράπων ἐψιθύρισε.

— Αἱ! κάποιος ἦλθε! εἶπεν ἡ αὐτὴ φω-
 νή· ὁ υἱὸς τῶν γειτόνων; Καλά, εἰπέ του
 νὰ ἔλθῃ μέσα.

— Ὅριστε εἰς τὴν αἰθουσαν, εἶπεν ὁ θε-
 ράπων, ἐξελθὼν πάλιν καὶ ἀναλαβὼν ἀπὸ
 κατὰ γῆς τὸ πινάκιον.

Διὰ ταχείας κινήσεως διώρθωσα τὸ ἐν-
 δυμᾶ μου καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν «αἰθουσαν».

Ἦτο δὲ αὕτη μικρὸν δωμάτιον καθα-
 ρώτατον μετὰ εὐτελῶν ἐπίπλων διευθε-
 τημένων ὡς ἐν βίᾳ. Παρὰ τὸ παράθυρον,
 ἐν καθέδρῃ, ἥς ὁ ἕτερος βραχίον ἦτο τε-
 θρασυμένος, ἐκάθητο γυνὴ ὡς πεντηκον-
 τοῦτις ἀνευ κεκρυφάλου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς,
 δυσειδής, φοροῦσα ἐσθῆτα παλαιὰν πρα-

σίνην, καὶ μαντήλιον μάλλινον ποικιλό-
 χροον περὶ τὸν τράχηλον.

Οἱ μικροὶ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐφαί-
 νοντο θέλοντες νὰ με διαπεράσωσι.

Προχωρήσας ἐχαιρέτισα.

— Πρὸς τὴν κυρίαν πριγκίπισσαν Ζα-
 δεκνὴν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

— Εἶμαι ἡ πριγκίπισσα Ζαδεκνὴν, καὶ
 ὑμεῖς, εἰσθε ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Β...;

— Μάλιστα. Ἐρχομαι κατ' ἐντολὴν τῆς
 μητρὸς μου.

— Καθίστατε, σὰς παρακαλῶ. Βονιφάτιε,
 ποῦ εἶνε τὰ κλειδιά μου; μήπως τα εἶδες;

Ἀνεκοίνωσα εἰς τὴν κυρίαν Ζαδεκνὴν τὴν
 ἀπάντησιν τὴν μητρός μου εἰς τὴν ἐπι-
 στολήν της. Μὲ ἤκουσε κρούουσα ὡς τύμ-
 πανον τὴν ὕαλον τοῦ παραθύρου διὰ τῶν
 ἐρυθρῶν χονδρῶν δακτύλων της· μετὰ δὲ
 τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας μου προσήλωσε πάλιν
 ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Πολὺ καλὰ· θὰ ἔλθω ἀνευ ἀναβολῆς,
 εἶπεν· ἀλλὰ πόσον νέος εἰσθε ἀκόμῃ! Πό-
 σων ἐτῶν εἰσθε; μ' ἐπιτρέπετε νὰ σὰς
 ἐρωτήσω.

— Δεκαεξ ἐτῶν, ἀπεκρίθην οὐχὶ ἀνευ
 τινὸς ἐνδοιασμοῦ.

Ἡ πριγκίπισσα ἐξηγάγεν ἐκ τοῦ θυλα-
 κίου της χερτίᾳ πιμελῶδη κατὰγραφα
 διὰ γραφῆς λεπτῆς, ἔφερεν αὐτὰ εἰς τὴν
 ῥίνα της καὶ ἤρχισε νὰ τα ἐξετάζῃ.

— Καλὴ ἡλικία, εἶπεν αἰφνης ταραττο-
 μένη ἐπὶ τῆς ἔδρας της. Ὑμεῖς δέ, σὰς
 παρακαλῶ, ἐδῶ ὅλα μας εἶνε ἀπλᾶ.

— «Παραπολὺ ἀπλᾶ», διανοήθην, ἀπο-
 βλέπων μετ' ἀκουσίου ἀνδρίας ἐπὶ τοῦ ὅ-
 λου παρημελημένου σώματος τῆς πριγκί-
 πιδος.

Τότε ἄλλη θύρα τῆς αἰθούσης ἀνοίγε-
 ται ζωηρῶς, καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐπιφαίνε-
 ται ἡ νεανίς ἣν εἶχον ἴδῃ ἐν τῷ κήπῳ
 τὴν προτεραίαν. Μοὶ ἐνευσε διὰ τῆς χει-
 ρὸς καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἐπεφάνη
 μεϊδιάμα.

— Ἡ κόρη μου! εἶπεν ἡ πριγκίπισσα
 δεκνύουσα αὐτὴν διὰ τοῦ ἀγκῶνος. Ζη-
 νότσα, ὁ κύριος ἐδῶ εἶνε ὁ υἱὸς τῆς
 γειτονός μας κυρίας Β... Καὶ πῶς ὀνομά-
 ζεσθε, σὰς παρακαλῶ; (Ἀκολουθεῖ).

II. I. Φέρματος

ΕΙΚΟΝΕΣ

Γεώργιος Μιστριώτης

Τοῦ νέου πρυτάνεως τοῦ Ἐθνικοῦ Πα-
 νεπιστημίου ὁ ἐκ πατρὸς πάππος
 ἀνῆκεν εἰς τοὺς γενναίους ἐκείνους
 ἀγωνιστάς, οἵτινες, πρὸ τῆς μεγάλης ἡμῶν
 Ἐπαναστάσεως ἐπὶ τῶν ὁρέων τῆς Ἀρ-
 καδίας διατρώμενοι, ἐκόλαζον τὴν σκληρό-
 τητα τῶν κατακτητῶν. Ἐν τέλει ὅμως οἱ
 τύραννοι κατεδιώξαν διὰ μεγάλων δυνά-
 μεων τοὺς ἐταίρους τούτους τοῦ Κολοκο-
 τρώνη, καὶ ὁ πατὴρ τοῦ κ. Μιστριώτη κα-
 τέφυγεν ἐντῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ εἰς Μιστράν,
 ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα. Ὁ κ. Μιστριώ-
 τῆς ἐσπούδασεν ἐν Τριπόλει παρὰ τῷ μα-
 καρίτῃ γυμνασιάρχῃ Γκινάκῃ, ὅστις ἐνέ-
 πνευσεν εἰς αὐτὸν φιλογερὸν ζῆλον πρὸς
 τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Ἐν ᾧ ἦτο διετής
 φοιτητὴς τῆς φιλολογίας ἐβραβεύθη ἐν τῷ
 Ῥοδοκανακίῳ φιλολογικῷ ἀγῶνι, γράψας
 ὀγκῶδες σύγγραμμα «Περὶ τοῦ πολιτικοῦ

βίου τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων» καὶ ἔλαβε τὸ
 χιλιόδραχμον γέρας. Μετὰ δύο ἔτη ἐνίκη-
 σε πάλιν δι' ἑτὶ ὀγκωδεστέρου συγγράμ-
 ματος τοῦ «Ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἡρωϊκῶν
 χρόνων». Διὰ τὴν φιλοπονίαν του δὲ ταύ-
 την ἀπεστάλην ὑπότροφος τῆς Κυβερνή-
 σεως εἰς Γερμανίαν, ὅπου ἠγαπήθη ὑπὸ
 τοῦ ἐξόχου καθηγητοῦ Γ. Κουρτίου καὶ
 τοῦ πρυτάνεως τῶν φιλολόγων τοῦ καθ'
 ἡμᾶς αἰῶνος Βοικχίου, ὅστις ἐγνώρισε
 τοῦτον ἐν τῷ φιλολογικῷ ἀγῶνι τοῦ Βερο-
 λίνου, ὅτε ὁ κ. Μιστριώτης ἐπιτυχῶν ἔλαβε
 καὶ Γερμανικὴν ὑποτροφίαν. Οὕτω δὲ ὁ
 μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐτίμα τὸν νέον Ἑλ-
 λῆνα φιλόλογον, ὥστε ὀλίγας ἡμέρας πρὸ
 τοῦ θανάτου του ἐκάλεσεν αὐτὸν ὡς
 συζητήσῃ τὴν ἐπικρίσιν τῶν προλεγομέ-
 νων τοῦ Οὐόλφριου ἣν ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ
 «Ἱστορίᾳ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν», περὶ ἧς
 πολλοὺς ἐπαινούς εἶπεν ἀπὸ τῆς ἔδρας
 καὶ Γ. Κούρτιος.

Ὁ κ. Μιστριώτης ἐπανελθὼν εἰς Ἑλλάδα
 ἐγένετο ὑφηγὴς καὶ κατόπιν καθηγη-
 τῆς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων. Τὴν ἀ-
 ξίαν τοῦ ἐπιστήμονος ἀνδρὸς ἐκτιμήσας ὁ
 αἰετμνιστὸς νομοδιδάσκαλος Ν. Σαρίπολος
 ἔδωκεν αὐτῷ εἰς σύζυγον τὴν πρωτότοκον
 αὐτοῦ θυγατέρα Χρυσίδα διαπρέπουσαν
 ἐπὶ ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ.

Ὁ κ. Μιστριώτης εὐδοκίμως διδάσκειν
 ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, καταγίνεται ταυτο-
 χρόνως καὶ εἰς ἐκδόσιν Ἑλλήνων συγγρα-
 φῶν. Ἐξεδόθη δὲ ὑπ' αὐτοῦ μέχρι τοῦδε
 ὁλόκληρος ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὀμήρου, πέντε
 Πλατωνικοὶ διάλογοι (Γοργίας, Πρωταγό-
 ρας, Λάχης, Ἀπολογία καὶ Κρίτων), πέντε
 τραγωδίαί τοῦ Σοφοκλέους (Ἀντιγόνη, Οἰ-
 δίππους τύραννος, Ἡλέκτρα, Αἴας, Φιλο-
 κτήτης) καὶ ἡ Μήδεια τοῦ Εὐρύπιδου.
 Τῶν ἐκδόσεων δὲ τούτων κοσμουμένων διὰ
 πλουσιωτάτων ἐρμηνευτικῶν καὶ κριτι-
 κῶν παρατηρήσεων, προτάσσονται μακραὶ
 «εἰσαγωγαὶ» περιέχουσαι συνήθως αἰσθη-
 τικὰς ἀναλύσεις. Τὰ φιλολογικὰ ἔργα τοῦ
 κ. Μιστριώτου τιμῶνται καὶ ἀναγινώσκον-
 ται ἀπλήστως καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν
 ὑπὸ τῶν πολυαριθμῶν αὐτοῦ μαθητῶν
 καὶ ἄλλων λογίων, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἑσπε-
 ρίᾳ οὐχ ἥττον τιμῶνται, ὡς τοῦτο ἐβε-
 βαιώθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ὅτε κατὰ
 τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν, γενομένην διε-
 θνοῦς συνεδρίου τῶν φιλολόγων, ἐκ τῶν
 ἡμετέρων προσεκληθῆν διὰ «προσωπικῆς
 προσκλήσεως» ὅπερ θεωρεῖται ἐντιμον.

Ἐπ' ἐσχάτων ὅμως συμφορὰ δεινὴ ἐ-
 πληξε τὴν εὐαίσθητον καρδίαν τοῦ κ. Μι-
 στριώτου, στερνθέντος τῆς συζύγου αὐτοῦ,
 ἥτις ἐζυσε καὶ ἀπέθανε παράδειγμα μο-
 ναδικῶν ἀφροσώσεως πρὸς τε τὰ τέκνα καὶ
 τὸν σύζυγον αὐτῆς. Εἶθε δὲ νὰ γίνῃ αὐτῷ
 μικρὰ παραμυθία ἡ ἐνδειξις τῆς ἐκτιμή-
 σεως τῶν συναδέλφων του, οἵτινες διὰ
 τῆς ψήφου τῶν ἀνέδειξαν αὐτὸν πρύτα-
 νιν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Φ.

Ναὸς Οὐεστμίνστερ

Ὁ ἐπίσημος οὗτος ναὸς τοῦ Λονδίνου
 εἶνε τὸ καύχημα τῷ Ἀγγλῶν καὶ διὰ
 τὴν ἀρχαιότητά του, καὶ διότι ἐν αὐτῷ
 εἶνε οἱ τάφοι τῶν πλείστων τῶν βασιλέων
 τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν,
 καὶ ἐν αὐτῷ τελεῖται ἡ στέψις τῶν βασι-
 λέων. Ἡ εἰκὼν παριστᾷ τὸ ἐνδότερον αὐ-

τοῦ μέρος ὅπου κάθονται οἱ ψάλται, τῶν ὁποίων τὰ σταδίδια εἶνε ἐκ δρυὸς τετορυνημένης καὶ γεγλυμμένης. Ἰδρυθεὶς τὸ πρῶτον κατὰ τὴν ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα ὑπὸ Σεβέρτου, βασιλέως τῶν Ἀνατολικῶν Σαξόνων, καὶ καταστραφεὶς ὑπὸ τῶν Δανῶν, ἀνεκτίσθη τῷ 958 ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἐδγάρ, ἔκτοτε δὲ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ὑπέστη πολλὰς μεταβολάς, ἰδίως ἐπὶ Ἑρρίκου τοῦ Ζ' ἐγένετο ἡ προσθήκη τοῦ παρεκκλησίου, ὅπερ φέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καίπερ δὲ ὄν ἀπαράμιλλον κειμήλιον τῆς Ἀγγλικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, οὐδόλως συμφωνεῖ πρὸς τὸν ὅθμον τοῦ ναοῦ.

Ποιμφολύγες

Θέμα ποιήσεως. — Τὴν ἐν σελ. 21 τρυφερὰν καὶ μεστὴν ἐννοίας καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ διασήμου γερμανοῦ ζωγράφου Μάξ, προτείνομεν κατωτέρω ὡς θέμα ποιήσεως ἐξαστίχου.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ἡλεκτρικὴ δᾶς ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ποικίλων χρησιμοποήσεων τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός εἰς τὰ θέατρα, νέα καθ' ἑκάστην τοιαῦται ἐπινοοῦνται ἐν αὐτοῖς. Ἐν τῇ τρίτῃ πράξει τοῦ ἐν Παρισίοις ἐσχάτως παρασταθέντος μελοδράματος "Ἀσκάνιος", ἐν τῷ νέῳ μελοδραματικῷ θεάτρῳ τοῦ Σαιντ-Σαένς, κατὰ τὸν μυθολογικὸν χορόν, ὁ Φοῖβος ἐμφανίζεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν Μουσῶν κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὴν δᾶδα τοῦ Πνεύματος. Ἡ δᾶς αὕτη μέγαν οὐχίαν ἀνάπτει ἐπὶ δώδεκα ἕως δέκα πέντε κατὰ συνέχειαν λεπτά τῆς ὥρας. Τὸ περίεργον δὲ εἶνε, ὅτι πρὸς φωτισμὸν τῆς δαδὸς ταύτης δὲν ἐγένετο χρῆσις συρμάτων ἠλεκτραγωγῶν ἐξωτερικῆς δυνάμεως. Οἱ διευθυνταὶ τοῦ θεάτρου ἀπετάθησαν εἰς τὸν διάσημον Τρουδέ, ὅστις ἐτοποθέτησεν ἐντὸς τῆς δαδὸς μικροὺς συμπυκνωτὰς ἠλεκτρισμοῦ, δυναμένους νὰ παράσχῃσι ἐπὶ δέκα πέντε ἢ εἴκοσι λεπτά 10 Βόλτα καὶ 3 Ἀμπέρ. Ἐκαστὸν τῶν στοιχείων ἦτο βάρος 70 γραμμαρίων, ἦτοι πάντα οὗ 420 γραμμαρίων, καθόσον ἐν ὅλῳ ἦσαν ἐξ συσσωρευταί. Ἐκ τούτων οἱ μὲν τρεῖς πρῶτοι κατεῖχον τὸ ἄνω μέρος τῆς δαδὸς, οἱ δὲ ἕτεροι τρεῖς τὸ κάτω. Ἀντικὸν δὲ εἰς τὸ εἶδος Πλαντὲ καὶ κατεσκευάσθησαν ἐξ ἐλάσματος μολύβδου ὑψους 6 ὑψατομέτρων καὶ πλάτους 7 ὑψατομέτρων, ἦσαν δὲ τοποθετημένοι παραλλήλως καὶ ἕκαστος αὐτῶν εἶχεν ἐπιφάνειαν — τετραγ. ὑψατομέτρων. Ἐκαστὸν τῶν στοιχείων τούτων ἐτοποθετήθη ἐντὸς κυλινδρικής θήκης ἐκ λεπτοῦ κρυστάλλου, καλυφθεῖσης ἐκ φύλλων γουτταπέρκας ἡ θήκη αὕτη ἔχει 7 ὑψατομέτρων καὶ 2 ἐτέρων ὑψατομέτρων. Ἐξωτερικῶς τὴν δαδὸν τῆς δαδὸς μικροῦ κομβίου, ὅπερ πιέζουσα διὰ τοῦ ἀντίχειρος ἡ ἡθοποιὸς Τόρρη, ὑποδοθεῖσα τὸ πρόσωπον τοῦ Φοίβου, ἤναπτε τὴν δᾶδα ὅπου ἦθελε, καθόσον τὸ κομβίον ἔκειτο ἄνωθεν δύο νημάτων ἠλεκτραγωγῶν μεταδιδόντων τὴν πῖedin καὶ παραγόντων οὕτω τὸ φῶς. Εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος εὐρίζκεται ὁ θετικὸς πόλος, εἰς δὲ τὸ κατώτερον ὁ ἀρνητικὸς, διὰ δὲ τῆς δυνά-

μεως αὐτῶν κατορθώθη ὁ φωτισμὸς τῆς δᾶδος εἰς μίαν καὶ εἰς δύο ἀκόμη παραστάσεις.

ΝΕΩΤΕΡΑ

Πανήγυρις τυπογράφων. Τῇ 10, 22 Ἰουνίου ἐπανηγυρίσθη ἐν Μαγεντία ἡ ὙΝ' (τετρακοσιοστὴ πεντηκοστὴ) ἐπέτειος τῆς εὐρέσεως τῆς τυπογραφίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἐγένετο ἑκθεσις ἀριστοτεχνημάτων τῆς τυπογραφικῆς ἀπὸ τοῦ Γουτεμβέργου μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Τῇ 12/21 ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος τοῦ Γουτεμβέργου ἡ πλατεῖα ἡ φέρουσα τὸ τε ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸν ἀνδριάντα, διεκοσμήθησαν καὶ ἐφωταγωγήθησαν καὶ μεγάλη διαδήλωσις ἐγένετο ἐν τῇ λέσχῃ Γουτεμβέργου, κειμένης ὅπου ἦτο ἄλλοτε ἡ οἰκία ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ ἐνδοξος ἐφευρέτης.

Καὶ ἐν Στρασβούργῳ ἐγένετο συνέλευσις τῆς Ἑταιρίας τῶν Γερμανῶν τυπογράφων, ἐδημοσιεύθη δὲ εἰς τόμος καλλιτεχνικώτατος περιέχων εἰκόνας τοῦ Γουτεμβέργου καὶ ἄλλων παλαιῶν καλλιτεχνῶν. Ὁ διδάκτωρ Χόττιγγερ, ἐφορος τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Πανεπιστημίου, ἐξεφώνησε πανηγυρικὸν πρὸ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ κοσμοῦντος τὴν πλατεῖαν τὴν λεγομένην Ἀγορὰν τῶν Λαχάνων. Ἐν δὲ τῷ Τίβολι ἐδιδάχθη δρᾶμα ὑπόθεσιν ἔχον τὰ κατὰ τὸν Γουτεμβέργον καὶ ἡ Μητρόπολις ἐφωταγωγήθη.

Θεατρικά. Ὁ διάσημος Ἰταλὸς ἡθοποιὸς Ε. Ρώσσης, ὅστις πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐπεσκέσθη τὰς Ἀθήνας, ἀφικνεῖται τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα, προτιθέμενος νὰ δώσῃ ὀλίγας παραστάσεις ἐν Φαλήρῳ ἢ ἀλλαχοῦ. Ἡ φήμη ἥτις πρὸ πολλοῦ διεσάλλισεν ἀνά τὴν ὑψηλίαν τὸ ὄνομα τοῦ εἶνε ἀρκετὴ νὰ προετοιμάσῃ τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν εἰς ἀπόλαυσιν λαμπρῶν καλλιτεχνικῶν ἐσπερίδων.

Καὶ πάλιν ἡ Σάρρα Βερνὰρ ἀναρρώσασα, διδάσκει ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τοῦ Λονδίνου τὴν "Ἰωάνναν δ' Ἀρκ", — Τὸ σύγγραμμα τοῦ Στάνλεϋ. Ἐξεδόθη τὸ νέον ἔργον τοῦ διασήμου Στάνλεϋ "Ἀγὰ τὴν μαύρην Ἀφρικὴν", εἰς πλείους τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν καὶ μετὰ πρωτοφανοῦς τυπογραφικῆς ταχύτητος. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ δύο μεγάλων τόμων ὁγδοῦ οὐχί ὀκτώ μετὰ πολλῶν εἰκόνων καὶ πινάκων.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Μεταξὺ δύο χρηματιστῶν.

— Φίλτατέ μου, τὸ διοικητικὸν συμβούλιον δὲν συνεπληρώθη ἀκόμη, μένει ἀκόμη μία θέσις κενή. Λάβε μετοχὰς ἐκ τῶν χιλιάδων δραχμῶν, καί...

— Καί,...

— Θά σε βάλω μὲσα καὶ σένα.

✱

Ἡ θαλαμπελὸς ἐνδύουσα τὴν νεόγamon κυρίαν τῆς λέγει πρὸς αὐτήν.

— Κυρία θά εἰσθε βέβαια πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν κύριον.

— Ἐ, βέβαια...

— Τί καλὸς καὶ τί χαριτωμένος εἶνε ὁ κύριος... μάλιστα ὅταν δίνῃ κάτι φιλιὰ νόστιμα...

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

6. εὐ..... ὁ μ. ἔ... κ.... ἐ. τ. ψ...

7. μ.. ιδ... τ.. κ. κ.. η π.. η...

8. κρ....ον δι...αν η λ...ην μ..ην

9. ΓΡΙΦΟΣ

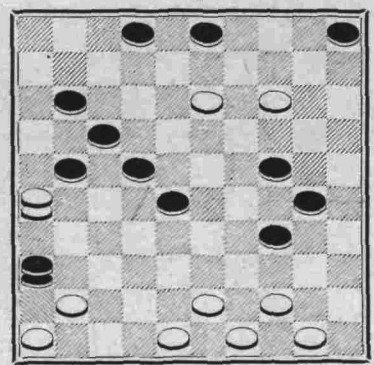
10. ΔΕΙΠΟΟΟΥΚΜΝΝΣΤΤ

Διὰ τῶν γραμμάτων τούτων νὰ σχηματισθῶσι δύο λέξεις διακρινόμεναι ἐν τῇδε τῇ σελίδι.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 1.

Ἐστὶν παρὰ τοῦ κ. Μ. Α.

Μαύρα

Λευκά

Τὰ λευκὰ παίζουν καὶ κερδίζουν

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σ. Κ. Αἰτωλικόν. Ἐστάλησαν μόνον ἐκ τῆς κοινῆς ἐκδόσεως διότι καὶ αὐτῆς ὁ χάρτης καὶ ἡ ἐν γένει ἐργασία εἶνε πολυτελής. Ἡ τιμὴ δὲ τῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως εἶνε διὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 20 διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. 20. — Β. Σ. Γ. Σῆρον. Τοιοῦτόν τι δὲν ἐνθυμούμεθα, διότι πρὸ πολλοῦ εἶχε ἐξαντληθῇ ὁ α'. τόμος. Ἐὰν βραδύτερον εἰς καὶ μόνον α'. τόμος εὐρεθῇ ὅς ἐποσχομέθα ὅτι εἶνε ἰδικὸς σας. Ἀλλὰς νὰ ἔχετε ὑπομονὴν διότι πιθανὸν ν' ἀνοιχθῇ κατάλογος συνδρομητῶν καὶ διὰ τὰ 2 προηγούμενα ἔτη, καὶ ἂν ἐξασφαλίσθῃ ἡ δαπάνη τῆς ἀνατυπώσεως, θὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἐκδοσὶν αὐτῶν.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

ἈΤΤΙΚΟῦ ΜΟΥΣΕΙΟΥ,

Νὰ συντεθῇ ποιημάτων ἐξαστίχων ὑπόθεσιν ἔχον τὴν ἐν σελ. 21 καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ διασήμου γερμανοῦ ζωγράφου Μάξ, ὑπὸ τὴν ὁποίαν καὶ νὰ δύνανται νὰ γραφῇ. Τὸ ἀριστὸν τῶν ἐξαστίχων ὡς καὶ τὰ τρία μετ' αὐτὸ κριθεσόμενα ὡς ἀξία λόγου θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ "Ἀττικοῦ Μουσείου", τῆς 29 Ἰουλίου. Βραβεῖον ἀνάλογον θὰ ἀπονεμθῇ εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ ἀρίστου ἐξαστίχου.

Βασιλικὴ Τυπογραφία Ν. Γ. Ἰγγλέση.